

Side være at begaae en meget stor Feil. Kirkebestyrelsen skal til enhver Tid være aarbaagen; den skal til enhver Tid gjøre Alt, hvad den formaar, for ikke at lægge Hindringer iveien for, at Aanden kan udrette, hvad Aanden vil. Derfom vi nu fik en Lov som den foreliggende eller en lignende, vilde den saa kunne afhjælpe disse Klager, vilde den saa kunne tilfredsstille den Trang, som siges at være tilstede, og som virkelig ogsaa er tilstede i Folkekirken? Det er jo indbrømt fra deres Side, som støttede det foreliggende Forslag, og indbrømt fra deres Side, som støttede Mindretallet i Udvalget, at dette ingenlunde vilde være Tilfældet, men at der endnu er Meget og Mangt tilbage.

Derfom Skylden var alene hos de Præster i Folkekirken, om hvem vi maae vente, at der nu vil skee en Udtrædelse i deres Menigheder, og at altsaa Frimenigheder vilde danne sig rundt omkring den, kunde det vel være, atoven kunde hjælpe; men derfom man troer, at de virkelige religiøse Hensyn ere de eneste, som kunde bevæge de Enkelte til at udtræde af den nuværende Sogneforbindelse, saa tager man vist storligt feil, og derfom man troer, at Alle de, der som Lærere vilde komme til at staae i Spidsen for saadanne Frimenigheder, om og naar de vilde danne sig, vilde være stiftede til deres Gjerning, saa troer jeg ogsaa, man tager feil. Der vil vistnok haade hos dem og hos de Menigheder, der udtræde, findes mennekelige Skrøbeligheder og Svagheder. Jeg troer, at vi, af hvad vi allerede kjende, have Grund til at troe, at der ofte vil træde dogmatiske, ja endog saa personlige Stridigheder frem ved disse Leiligheder, der ville gjøre, at Udtrædelseerne dog ikke ville føre til det Maal, hvortil der sigtes. Skolestridigheder og andre Kampe ville maaskee paa mange Steder træde isædsetfor den sunde Lærdom, hvoraf Menighedernes aandelige Liv skulde næres, og der vil maaskee paa flere af de Steder, hvor en saadan Udtrædelse finder Sted, komme Agitationer frem, der ville virke til

Skade for Menighedslivet. Men selv om nu en Lov af den eller en lignende Natur som den, der foreligger, var det eneste Redningsmiddel, vi havde og kjendte mod Kirkens Brøst, saa vilde jeg dog spørge, om vi virkelig tør sige, at denne Lov er eller kan i denne Samling — nu da denne nærmer sig sin Slutning, eller da vi i alt Fald have saa meget og mangehaande andet Arbejde at opoffre vore Kræfter til, og vi gjøre dette i en mørk og sørgelig Tid — blive, med alle de enkelte Bestemmelser, som nu ere deri, eller som vi ere istand til endnu at søie til den, et saadant Mittel, der vil kunne afhjælpe denne Brøst. Jeg troer vist ikke, det vil være Tilfældet.

Kan det private Initiativ magte en saadan Lov? Der er talt om det private Initiativs Betydning, og denne Betydning har det jo nu havt. Den høitæredede Minister har lovet at gjøre Sit til, at denne Sag kan blive bedre, grundigere og dybere forberedt, og skulde vi da nu ikke modtage dette Løfte? Jeg mener, det vilde være Uret, om vi ikke gjorde det. Der viser sig ogsaa en Famlen og Usikkerhed i Alt, hvad der er foretaget i denne Sag, og deraf fremgaaer det, at man ikke er paa det Nene med sig selv. Der siges, at der ligger Meget bag ved denne Lov, og at der endnu er Meget at ønske, men skulde det da ikke være muligt, at saadanne Duffer og Fordringer kunde fremtræde paa en klarere og bestemtere Maade, om vi gavede Sagen en lille Smule Opsættelse? Har det overhøvedet en saadan brændende Hast med denne Sag?

Jeg troer, at i de Ting, som angaae Guds Rige, skulde vi vogte os for at fare frem med en saadan Ternbanefart, som vi nu saa gjerne ville anvende, og som bruges i saamange andre Henseender. Skulde en Opsættelse til Nøgledagens næste Samling virkelig bringe Folkekirken i Fare og Fordærvelse? Vi have modtaget Andragenber fra nogle Præster i Folkekirken om, at vi ville skynde os med at fremme denne Sag, og vi have modtaget An-